***** Variantã în lucru *****

Semne de biruinţă. Vrednica de pomenire biruinţă ce în vremea noastră s-au făcut sau Piramida cea din tunuri înălţată în marea cetate Moscva. Înălţarea Cinstitei Cruci în cetatea Dresda la zioa naşterei Mărirei Sale Alexandru I, împăratul a toată Rossia. Lucrurile lui Napoleon în Rossia. Cum au vorbit craiul din Neapol cu împărătescul rusescul anşef gheneral Miloradovici, acum întîi pre românie prefăcută şi tipărită dimpreună cu chipul piramidei **, la Buda, în Crăiasca Tipografie a Universităţii Ungariei, 1815, 16 pp. + o gravură**

Sămn de biruinţă din tunurile de la franţozi luate

În inimă pline de mîngîiare cuvinte au grăit mărirea sa Alexandru I, împăratul a toată Rossia, înştiinţarea sa la viteaza naţie rusească, după aprinderea, care în istorii una este, a Moscvei, sau după ce au văzut nordul (miazănoapte) care pre franţozi i-au întunecat şi întru deznădăjduire i-au cufundat, iară pre ruşi i-au luminat şi i-au umplut de nădejde. Aşa sînt cuvintele împăratului. „Cu adevărat acum plină era de bucurie inima franţozilor trufindu-se în sine, căci aşa de curînd prin a sa nebunie au putut ajunge şi a răzbate pînă în cele din lăuntru locuri ale Împărăţiei Rusăşti, încă tocma în cea vechie de zile şi de frunte cetate au întrat. Întru aceasta îşi luară prilej a se lăuda şi întră sine cu sumeţie a se trufi. Însă sfîrşitul încoronează lucru”.

Dreptatea lumească luă şi acele cuvinte a tămăduirii şi blagoslovindu-le le puse în vecinicele ei table.

„Sfîrşitul încoronează lucru!”. Aceasta o strigăm noi acum, carii ne-am învrednicit de a ajunge acest fericit sfîrşit cu ochii a-l vedea. După aceia, cu cuvinte de strigare pline de veselie chiemăm noi aceasta în sfîrşitul acestei mari şi cumplite răsmiriţi, care Europa din legăturile unei groaznice tiraniei au îzbăvit-o.

[...]

Din tunurile care biruitorii muscali în Ţara Rusască le-au cuprins sau încă şi din acelelalte tunuri, care foarte cu graba în fugă fiind goniţi franţozii de ceaia parte de rîul Niemen le-au lăsat îndărăt, aceste în seara Naşterii Domnului nostru I(isu)s H(risto)s în anul 1812 s-au numărat 1131. Împăratul Alexandru, însuşi, cu ale sale adînci de gîndire idei au dat planul cum să se înalţe o piramidă din acele cuprinse tunuri, aşadară o minunată şi groaznică piramidă în forma unui turn înalt în vechiia cetate Moscva s-au rădicat.

Niceodată nu fu aşa de mare idee socotită mai cu cinste cuprinsă şi mai mare aşezată întră toate semnele cele de biruinţă rădicate, care în Roma cea mare era odată stăpîna lumii încă şi acum ale celor de demult stăpînitori biruinţele le arată în piaţul ce se zicea al lui Traian, la treptele cele dinnaintea Capitolului, şi unde dară airea (sic!) întră toate alte s-au mai aflat altele întru semn de biruinţă rădicate şi întră toate, care în vremile aceste mai noao întru semn de biruinţă s-au rădicat aceasta una carea tot din tunuri este rădicată, şi pentru cea foarte cu mare măestrie a ei rădicare şi întocmire rămîne în veci cea mai de mare vrednicie şi pomenire (!!!)

[...]

Aşa se ciontară tunăturile acestora care mai nainte toate ca un următori în locul lui Zevs, Filos şi Mailihios (prietenii apărători şi învăţătorii lui Iupiter) se putea numi.

Această fericită gîndire întru rădicarea aceştei piramide totdeuna vine mai minunată a fi decît toate cele vechi vestite la corăbii înainte făcute piramide (Columna rostrata) ale admiralului romanesc K. Duilius, care încă şi acum la începutul treptelor celor mari, care duc înlăuntru în Capitol, se poate vedea, precum se vede aceia acolo pre piramida cea de marmoră, în bătaia cea de pre mare foarte stricată, corăbiile împrotivnicului găurite, sabiile frînte, aşa se poate vedea şi pre piramida cea din tunuri în Moscva ridicată, în fieştecare brîu doaă ţăvi mari de tunuri pre roatele lor făcute, cu putére aci puse, în fieştecare rînd, bine întocmite. Această minunată piramidă mai cuprinde în sine încă şi acéle ce se află pre oltarele besericilor din Palmira şi Edessa, care noao Cassas frumos ni le-au zugrăvit. Aici poate fieştecine să vadă ca pre o icoană toate tunurile şi zascurile carălor pre care zăcea tunurile. Încungiurul aceştei piramide iaste de 17 urme, părţile céle cu patru cornuri au 28 urme: înălţimea piramidei este de 84 de urme sau 14 stînjini. Aşadară este cu 5 stînjini mai mică decît piramida Sfn. Troiţă cea în Olmiţ rădicată, cu 5 stînjini mai înaltă decît piramidele céle de la Akerbau, la Rausniţ, întră Brin şi Olmiţ.

[...]

Bonaparte cel ce îşi nălucise, ca el în Moscva să spună pacea, n-au sosit aşa de cu graba la acel socotit cuget, precum de în grabă, aflîndu-se într-o rea stare, ajunse, ca mai întîi să se îngrijeaze de o capitulaţie, apoi să scrie condiţile cele de pace. El se socoti după aceia, ca să trimită pre ghenerariul Lauriston la prinţul Kutusov, ca să-i înştiinţeze, să pună un Armistiţium (încetare de a se bate). Prinţul, ca să nu poată Bonaparte vorbirile după ale sale gînduri a le învîrti, cuprinse în mijlocul ghenerarilor săi cu care cinste pe generalul Lauriston, ştim cum că chessariul de acum, în comentariile sale, pre care el după a sa blîndeţă, Buletin le numi, din lucrurile cele tăinuite înţelege ce folos trăbue să facă sau ce poate judeca.

[...]

Celelate sistematiceşte franţozii le surpară; zioa aceia fu hotărîtă, căsile, care să se aprindă, însemnate. Eu despre toate aceste deplin am fost înştiinţat şi eu poci dumitale pe nume că ţi le numesc, care cu foc din tunuri le-aţi împuşcat, fiindcă cu ziduri groase era făcute şi flacăra focului nu putea răsbate înlăuntru, ca să le răsipească. Domnule Lauriston! Acum vorba noastră au luat sfîrşit.

În 30 octombrie, craiul din Neapol au luat poruncă de la Bonaparte, ca a doao oară să cerceteze pre ghenerariul Miloradovici, cel ce e comendant la Avantgarda cea rusască. Craiul se duse la ghenerariul şi făcîndu-i cuviincioasa închinăciune, îi zise „Auzit-ai dumneata, domnule ghenerari! Despre exţesurile ce au făcut casacii dumitale? Ei puşcă asupra străjilor mele; însuşi ţăranii căzînd, că cazacii ce stau întru înjutori (sic!) omoară pre husari, dacă îi află pre undeva singuri”.

Ghenerariul Miloradovici: „Mie foarte bine îmi pare, din gura înălţimei tale aceasta a auzi, cum că casacii miei porunca de la mine lor dată, aşa de cu luare de samă o împlinesc. Mie încă nu puţină bucurie, această veste auzind îmi pricinuieşte, cum că ţăranii noştri să arată încă a mai purta acel vrednic nume, russ”.

[...]

Ghenerariul porunci să-i aducă calul, şi craiul înmărmurit zise cum că el nu pricepe, în ce chip să înceapă aşa răsboi. Ghenerariul, rîzînd, răspunse cum că el încă în Ispaniia fiind au putut să-şi închipuiască aceasta. Însuşi craiul au văzut că mai bine vrea fi fost, despre altceva să fie vorbit. Şi îndată întrebă pre ghenerariul Miloradovici unde ca gheneral mai întîi au slujit. Îi răspunse ghenerariul: „au nu-ţi aduci aminte că, în Franţia, după eşirea lui Suvarov, la bătae, în Italia, eu de multe ori am avut norocire avantgarda ghenerariului a o comendirui”.